

тая радостъ, защото баща ми е, ти знаешъ, една
прѣчка за нашето мечтаемо щастие.

Стояновичъ.

Азъ тая прѣчка щѣ я отмахна! азъ щѣ укротѣ
баща ти. Щѣ му кажа колко силно те любѣ, и
той ще се съгласи.

Виктория.

Тогава и азъ съмъ твоя.

Стояновичъ.

Моя? . . . Ахъ колко съмъ благополученъ! (иска
да ѝ цалуне ръката, тя бѣга :)

Сийка. (влиза)

Прощавайте, че се забавихъ

Стояновичъ.

Нѣма нищо, нѣма нищо! (трѣгва) останете сбогомъ!

Сийка.

Е, че защо тѣй бѣрзате? Още не сме се ви-
дѣли. . . . Още не съмъ ви попитала какъ сте.

Стояновичъ.

Третий пѣтъ: много добрѣ! прощавайте.

Сийка.

Че постоите, дѣ, баримъ едно кафенце да пийте. . .

Стояновичъ.

Благодарж ви, сбогомъ!

Сийка (слѣдва го)

Идете съ здравье . . . сбогомъ . . . че защо не
постояхте?

Стояновичъ.

Благодарж ви. (излиза)

Сийка. (послѣдва го до вратата)

Сполайти . . . па много здравье на ваши тѣ (излизатъ).